

Norrländska Socialdemokraten
950301

Malou Berg: Den Inre Vägen

"Int' är den så dålig..."

- Men det är ju inte min musik, svarade jag när kollegan Peter L bad mig lyssna på den här CDn och skriva några rader om den. Peter, som själv hade tjuvlyssnat på skivan, framhärade dock – och det är jag glad för.

Norrbottningarna är inte kända för att strö starka superlativer omkring sig, precis. Int' var den SÅ dålig, brukar min pappa säga, efter att ha ätit en riktigt god middag. Ett högt betyg till mamma för hennes kokkonst.

Visst har jag någon gång hört Malou Berg sjunga gospels i radio eller TV. Men inte mer.

Int' var den SÅ dålig, måste jag nu säga efter att ha lyssnat på "Den inre vägen" – om kärlek, tro och hopp – med text, musik och körarrangemang av Malou Berg. Hon svarar också själv för sången, tillsammans med Olle Persson och Lena Maria Johansson – och de kompletterar varandra väldigt fint. Medverkar gör även en stråkkvartett från Hovkapellet och kören Sacré Chouer.

Från att ha varit nästan kallsinnigt skeptisk, blev jag starkt berörd av finstämdheten i sången och musiken, kände hur värmen trängde allt längre in... Jag fick ge mig!

Visst, det är en religiös skiva – texterna handlar om "den yttersta längtan efter Gud, efter att komma nära, att vara sann och trogen sitt hjärta, om svårigheten att såväl finna som följa Den Inre Vägen, om en Kärlek utan gräns..." Men vad gör det!? "Varför ska bara djävulen få njuta av det som är vackert", lär ju Frälsningsarméns grundare, William Booth, ha sagt när han kritiserades för att det förekom "världslig" musik på mötena.

Tyvärr har jag inte hunnit lyssna så mycket till innehållet i texterna, men om de är av samma kvalitet som musiken och sången, så är jag säker på att inte de heller är SÅ dåliga.

Jag längtar redan efter att få tid att njuta av den här skivan igen.

Olle Wikström

Tillbaka